

NEGO

Si m'expliquen això sé que és allò

View metadata, citation and similar papers at core.ac.uk

brought to you by CORE

provided by R

cecs de sentits deambulem
com frisos imantats i refractaris
i ens posicionem amb sordesa
prement la cua del cavall,
en renglera, una fila llarga
poc índia
en direccions ultramarcades,
amb renou de ventriloquisme,
entre rectes maniquees
i corbes sòrdides, descantonades o tallants.

Un fris o successió d'interessos
emmirallats
per l'obsessió,
enmig de desvaris i veritats
passades
per sedassos protectors
de matèria negra.

I ni mitja paraula
del que és, i tot, del que voldria,
hauria,
m'agradaria però no és.
Però relata,
conta, engreixa o minva
l'excel·lència, misèria o l'aventura
i així la filera es fa de vidre

o de plàstic
i no val si es tensa
perquè no aguanta l'expressió veritable.

Però vesteix,
i s'estarrufa o allisa els cabells,
ensenya les calcetes,
l'or o la lentilla
per sobreviure a la vulgaritat
des de l'aparença perfilada.
Mal d'espècie agradar als altres
perquè es recreen les cares ocultes
i es treballa la conveniència,
amb falsedat, teatralitat i exageració dels sentits i no sentits.

Se'ns fa cecs. No se'ns diu, i si se'ns diu
té la lectura secreta del sentit contradictori,
que demana l'esforç de la mirada
giratruiques, la quarantena de les paraules originals
per dotar-les del sentit ocult, la foscor intransferible
de l'essència humanoide, per dir-ho ben degradat.

Veure què diu aquest
com fa l'altre
i qui acaba
té l'esma del posicionament interessat
de l'objectiu, vel·leïtat i passió d'un sol individu
que camina en direcció
malgrat els asfalts que troba.

I l'evolució és amb la fantasia,
la construcció autoperspectiva,
els globus de gran volada

i en alta definició
per una ficció realitzada
amb manlleus
de trets i caràcters
de maquiavels o sunzis
i que fan de kamikazes
de l'experiència essencial.

I aleshores es confon tot,
es desfà l'inici
i es perd més enllà de la memòria
perquè abolim aquell qui sap ben bé
quin peu calcem.
Et distingeixes,
et regeneres amb l'engany
que et malmet l'honradesa
però t'assegura l'èxit i l'empatia social.

Sóc jo qui feineja l'ego amb la fantasia de l'ego
i m'autoproclamo Jo,
i així transito, travesso els significats
i esbosso la meua història
amb el detall
de la pròpia vida que espera.

Articulo al cervell
una posició conscient i planificada
que fa cap
a la construcció del desig de ser
molt agradós o osa,
simpàtica o tic
que basteixi
la voluntat futurible.

Em nego poc,
camino recte ultrapassant orografies terrestres
gratacels i barraques,
i individus a qui els robo la vida
per guardar-la a la ment escumosa
de l'ego monologuista
entaforat
a la peixera bèl·lica,
perquè es declara en guerra,
possessiva de mons i de ficcions estables
en calaixos de sastre
i eines oficials.

L'engreix, la suma terrorista
encén el fenomen del sobrepès però amb gana,
amb les pinces de campanya
perquè el procés és manual,
se sotmet a l'escriptura de les pells estomacals
on urticàries i dentades dilueixen
la personalitat primigènia
que es consolidava abans que hi entrés l'ofici
aparental.

I tot davalla, fa curs enllà del jo
i es fa més tu per ser-te el que vols de mi
i es fa més ell per ser-li el que vol de mi
i es fa més persones per ser una óssa major
que il·lumini la referència
del túnel silenciós,
ce la vie aigre,
vida drogueria per l'isolament mental
excretor de sons
efectista

i analític de les necessitats
complaents.

Maquinar eixos i corol·les
per moure l'engranatge
amb l'estratègia
a cor dada
d'una sabata ferma
que aguanti els propòsits mentals
poc estrictes si s'apliquen en secret individual,
perquè es tracta d'un solitari
farcit de llicències condescendents
encaminades a la victòria —la nena prodigi—
que t'eixampla el cacau
per les veïnes recol·lectores
de xerrameca i entreteniment,
sàvies d'orella i *xafardes* de vent.

Tramunta l'ego i edifica
la ciutat melic
del món desautoritzat
per la dictadura existencial
—*only me*—
en plena funció i rendiment cronista,
al·legories i mentides
que et situen a prop de les possessions
i cadires estables,
egonomia, i mal d'espatlla
pel carregament vital,
el pes de les pestanyes
i la gran clapada individual
que allargaria dies
per refer les idees reconstructives

i arribar a la satisfacció
del muntatge escènic
impecable d'armes
i trets ben dirigits.

Vull això
i ataco amb impertinència
els dubtes manifestos,
els malsons i l'inconscient,
els aturalls de la mecànica rodada,
i uso l'instrumental
per pentinar el cervell
que fa baixada
i condueix al cicle rotatiu
de les idees preconcebudes,
orientades
i successives de voluntat actriu
imperible de sàvia
i ràbia generadora d'una cadena
evolutiva
i eficiència creixent
que egotitza fi
allò que toca, sent dir,
olora,
percep.